

Concurs de promovare în funcții de execuție a judecătorilor
13 martie 2022

PROCES VERBAL
de motivare a soluțiilor pentru disciplina
Drept procesual penal
29 martie 2022

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor - Drept penal, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în Anexa atașată la prezentul, în temeiul art. 20 alin. 4 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor, referitoare la baremul stabilit la materia: Drept procesual penal.

Pentru concursul de promovare la Curte de apel au formulat contestații 12 candidați, astfel:

Teoretic:

Întrebarea nr.23G1 (26G2, 37G4) a fost contestată de 2candidați

Contestațiile sunt neîntemeiate, în sensul acceptării ca fiind corectă și a variantei de răspuns de la litera A, alături de varianta de răspuns de la litera C, indicată în barem, cât și în sensul constatării ca fiind greșite a tuturor variantelor de răspuns menționate în barem.

Sub un prim aspect, se susține că varianta de răspuns de la litera C, indicată în barem ca fiind corectă, nu respectă conținutul dispozițiilor art.308 Cod procedură penală, unde la alineatul 1 se prevede expres că procedura audierii anticipate este posibilă doar în situația în care persoana vătămată nu poate fi audiată în cursul judecății, și nu reaudiată, cum apare în enunț.

Observația formulată nu este însă de natură a conduce la invalidarea variantei de răspuns.

Potrivit art.308 alin. (1) Cod procedură penală, când există riscul ca persoana vătămată, partea civilă, partea responsabilă civilmente sau un martor să nu mai poată fi audiat în cursul judecății, procurorul poate sesiza judecătorul de drepturi și libertăți în vederea audierii anticipate a acestuia.

Reaudierea, folosită în redactarea variantei de răspuns, se referă la riscul privind imposibilitatea de readministrare a acestui mijloc de probă în cursul judecății, administrarea probei, constând în audierea persoanei vătămate făcându-se anticipat de judecător în cursul urmăririi penale.

Fiind vorba de o probă administrată anticipat în fața unui judecător, atunci când se vorbește de administrarea ei din nou în cursul judecății, acesta înseamnă o readministrare a probei, respectiv reaudierea persoanei vătămate.

Sub un alt aspect, se susține că procedura audierii anticipate a persoanei vătămate poate fi desfășurată și în cursul urmăririi penale în rem, ceea ce înseamnă că și varianta de răspuns de la litera A din barem trebuie să fie considerată corectă.

Dincolo de situațiile particulare care se pot ivi în practică și care ar putea justifica efectuarea unor audieri anticipate chiar înainte de a exista suspect sau inculpat în cauză, Comisia de soluționare a contestațiilor reține că în actuala reglementare procedura de la art.308 Cod procedură penală nu poate fi inițiată decât după ce se dispune efectuarea în continuare a urmăririi penale sau punerea în mișcare a acțiunii penale, având în vedere pe de o parte, terminologia folosită de legiuitor - părțile și subiecții procesuali principali (art.32 și 33 Cod procedură penală), presupunând o urmărire penală care a depășit etapa urmăririi penale în rem, iar pe de altă parte, scopul instituirii acestei reglementări, acela de a asigura contradictorialitatea procedurii în raport cu suspectul sau inculpatul, ca parte componentă a dreptului la apărare.

Întrebarea nr.24G1 a fost contestată de un candidat

Contestația formulată este neîntemeiată, în sensul acceptării ca fiind corectă și a variantei de răspuns de la litera B.

Potrivit dispozițiilor art.318 alin. (5) Cod procedură penală, renunțarea la urmărire penală nu se poate dispune pentru infracțiuni ce au avut ca urmare moartea victimei.

Prin urmare, în cazul analizat, unde soluția de renunțare la urmărirea penală a fost dispusă pe procuror pentru infracțiunea de ucidere din culpă, prevăzută de art.192 alin. (2), nu poate fi confirmată de judecătorul de cameră preliminară, neavând nicio relevanță juridică, din perspectiva dispozițiilor art.318 Cod procedură penală, împrejurarea că s-ar reține culpa de 90% a victimei.

De aceea, varianta de răspuns corectă este cea de la litera C din barem, contestația formulată fiind neîntemeiată.

Întrebarea nr.25G1 (28G2, 40G4) a fost contestată de doi candidați

Contestațiile sunt neîntemeiate, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera C.

Se susține că varianta de răspuns de la litera C indicată în barem ca fiind corectă și care corespunde soluției de restituire prevăzută de art.346 alin. (3) lit.a) Cod procedură penală nu poate fi acceptată în cauză, deoarece, așa cum a fost formulată întrebarea, se induce ideea că reluarea urmăririi penale este întotdeauna obligatorie când se dispune restituirea cauzei la parchet pentru ipoteza din enunțul întrebării; or, potrivit art.334 alin. (2) Cod procedură penală, reluarea pentru acest caz – art.346 alin. (3) lit.a), se dispune numai atunci când conducătorul parchetului constată că pentru remedierea neregularității este necesară efectuarea unor acte de urmărire penală. Se susține că pentru această situație, atunci când judecătorul a dispus restituirea, iar conducătorul parchetului nu a dispus reluarea urmăririi penale, considerând că nu era necesară efectuarea unor noi acte de urmărire penală, procurorul care supraveghează urmărirea penală este liber să administreze orice probă (după reluarea urmăririi penale) înainte de emiterea unui rechizitoriu regulat, conform prevederii de la art.286 Cod procedură penală.

Comisia de soluționare a contestațiilor constată însă că enunțul întrebării nu este ambiguu formulat ori neclar și nici nu contravine dispozițiilor art.334 Cod procedură penale, care reglementează reluarea urmăririi penale în caz de restituire.

Astfel, enunțul întrebării, în care se menționează că reluarea urmăririi penale se dispune în caz de restituire la parchet de către judecătorul de cameră preliminară, care a constatat că rechizitoriul este neregulat întocmit, nu exclude posibilitatea pentru conducătorul parchetului de a nu dispune reluarea urmăririi penale dacă consideră că pentru remedierea neregularității constatate de judecătorul de cameră preliminară nu este necesară efectuarea unor acte de urmărire penală.

Cu alte cuvinte, dispoziția de la art.334 alin. (2) Cod procedură penală, care prevede că „(...) restituirea se dispune de către conducătorul parchetului ori procurorul ierarhic superior prevăzut de lege, numai atunci când constată (...), **nu exclude posibilitatea** pentru conducătorul parchetului – în cazul în care judecătorul de cameră preliminară a constatat că neregularitatea rechizitoriului nu a fost remediată de către procuror în termenul prevăzut de art.345 alin. (3) Cod procedură penală (ipoteză care se referă la situația în care neregularitatea nu a fost efectiv înlăturată, subzistând la momentul pronunțării hotărârii de cameră preliminară), **de a nu dispune reluarea urmăririi penale**, dacă acesta consideră, evaluând considerentele hotărârii de restituire, că nu este necesară efectuarea unor acte de urmărire penală.

Prin urmare, enunțul întrebării nu contrazice, din perspectiva dispozițiilor art.334 alin. (2) Cod procedură penală, varianta de răspuns de la litera C indicată în barem ca fiind corectă.

Pe de altă parte, faptul că enunțul întrebării se referă la reluarea urmăririi penale în caz de restituire a cauzei la parchet, iar varianta de răspuns corectă indicată în barem are în vedere situația care trebuie îndeplinită pentru a se putea dispune restituirea cauzei la parchet nu face ca enunțul întrebării să nu fie clar formulat.

Având în vedere cele arătate, contestațiile formulate sunt neîntemeiate.

Întrebarea nr.26G1 a fost contestată de un candidat

Contestația este neîntemeiată, în sensul acceptării ca fiind corectă și a variantei de răspuns de la litera B, alături de varianta de răspuns de la litera C, indicată în barem.

Se susține că varianta de răspuns de la litera B este reglementată ca atare în cuprinsul art.340 alin. (5) Cod procedură penală, astfel încât în situația în care plângerea cuprinde data ordonanței sau a rechizitoriului atacate, dar nu menționează numărul de dosar și denumirea parchetului, plângerea la judecătorul de cameră preliminară vizând soluția de clasare se trimite pe cale administrativă, în acest sens fiind și practica judiciară a instanțelor.

Comisia de soluționare a contestațiilor arată că în lipsa mențiunilor obligatorii pe care trebuie să le cuprindă plângerea la judecătorul de cameră preliminară vizând soluția de clasare, aceasta nu se trimite pe cale administrativă la parchet, așa cum se indică în varianta de răspuns de la litera B, ci se restituie pe cale administrativă titularului plângerii, pentru complinirea lipsurilor constatate.

De aceea, varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, contestația formulată fiind neîntemeiată.

Întrebarea nr.27G1 (37G2) a fost contestată de un candidat

Contestația este neîntemeiată, în sensul acceptării ca fiind corectă și a variantei de răspuns de la litera C.

Se susține astfel că citarea la proces nu este obligatorie întotdeauna pentru primul termen de judecată, spre exemplu în procedura prevăzută de art.549¹ Cod procedură penală, când nu se

cunoaște proprietarul bunurilor ce urmează a fi confiscate - situație în care se încunoștiințează doar procurorul, ori în cazul acțiunii civile disjuncte dintr-un dosar penal, când toate părțile fiind prezente, li se comunică primul termen în dosarul disjuns.

Comisia de soluționare a contestațiilor arată însă că exemplele menționate nu schimbă cu nimic obligativitatea citării la proces pentru primul termen de judecată, principiu ce își găsește fundament în dispozițiile art.353 Cod procedură penală, situațiile în care nu mai este necesară/nu se mai dispune citarea la proces, fiind ulterioare primului termen de judecată.

Pe de altă parte, sintagma folosită în enunțul întrebării, respectiv citarea la proces presupune cunoșterea persoanei care urmează să participe în procedură, astfel încât, în ipoteza menționată în contestație, când nu este identificat proprietarul bunurilor ce formează obiectul confiscării la care face referire art.549¹ Cod procedură penală, nu se ridică o problemă de citare și, ca atare, nu se poate susține că legea nu ar obliga la citare pentru primul termen de judecată.

Cât privește cel de-al doilea exemplu, necitarea pentru primul termen stabilit în cauza disjunctă nu concretizează o excepție de la obligativitatea primei citări în proces, ci o aplicare a termenului în cunoștință, conform art.353 alin. (2) teza I Cod procedură penală.

Având în vedere cele arătate, varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, contestația formulată fiind neîntemeiată.

Întrebarea nr.28 G1 (24G2) a fost contestată de 2 candidați

Contestațiile sunt neîntemeiate, în sensul în care se susține ca fiind greșită varianta de răspuns indicată în barem la litera B, cât și în sensul acceptării ca fiind corectă și a variantei de răspuns de la litera C, alături de cea indicată în barem, la litera B.

Se susține astfel că varianta de răspuns de la litera B indicată în barem ca fiind corectă nu poate fi acceptată, având în vedere dispozițiile art.597 alin. (7) Cod procedură penală, conform cărora, hotărârea prin care se soluționează o contestație la executare, indiferent de temeiul care o fundamentează, poate fi atacată cu contestație, indiferent de instanța care o pronunță, întrucât textul de lege nu distinge în această privință.

Comisia de soluționare a contestațiilor arată însă că în cazul contestației la executare întemeiată pe dispozițiile art.598 alin. (1) lit. c) Cod procedură penală, când se invocă o nelămurire privind decizia instanței de apel, hotărârea astfel pronunțată nu este supusă niciunei căi de atac, în condițiile în care nici împotriva deciziei din apel nu este prevăzută o cale de atac.

De asemenea, nici cealaltă susținere referitoare la acceptarea ca fiind corectă și a variantei de răspuns de la litera C nu poate fi primită în cauză, având în vedere că, potrivit art.352 alin. (5) teza a II –a Cod procedură penală, numai dispoziția instanței de apel privind declararea ședinței nepublice este executorie; or, varianta de răspuns de la litera C face referire la încheierea prin care se declară ședința nepublică, și nu la o dispoziție din cuprinsul respectivei încheieri.

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera C este greșită.

În consecință, ambele contestații sunt neîntemeiate.

Întrebarea nr. 30 G1 a fost contestată de 1 candidat.

Contestația formulată este neîntemeiată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera C.

Potrivit dispozițiilor art.38 alin.2 Cod de procedură penală „*curtea de apel judecă apelurile împotriva hotărârilor penale pronunțate în primă instanță de judecătoria și de tribunale*”.

În atare situație, dobândirea calității de senator după pronunțarea sentinței de judecatorie în primă instanță nu determină schimbarea competenței de soluționare a căii de atac, întrucât art. 40 alin. 1 Cod de procedură penală stabilește competența după calitatea persoanei a Înaltei Curți de Casație și Justiție numai pentru judecata în primă instanță, Înalta Curte de Casație și Justiție nu are, potrivit art. 40 alin. 2 Cod de procedură penală, competența de a judeca apelurile împotriva sentințelor pronunțate de judecătorii în primă instanță, iar dispozițiile art. 48 alin. 2 Cod de procedură penală sunt incidente numai în cazul judecării în primă instanță, iar nu și în cazul judecării în căile de atac.

Astfel, criticile referitoare la calitatea persoanei, nu au corespondent în legislația procesual penală.

Ca atare, răspunsul corect este cel indicat în grilă la lit. C și nu se justifică anularea acesteia.

Întrebarea nr. 31 G1 (35G2, 21G3) a fost contestată de 6 candidați.

Contestația formulată este neîntemeiată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera A.

Dispozițiilor art.223 Cod de procedură penală nu exclud posibilitatea luării măsurii arestării preventive în situațiile și în condițiile prevăzute de alin. 1 al acestui articol.

În concret, dacă sunt îndeplinite cerințele legale stipulate în art.223 alin.1 Cod de procedură penală nu mai este necesară îndeplinirea condiției limitei de pedeapsă de 5 ani sau mai mare, astfel cum instituie alin. 2 al art.223 Cod de procedură penală.

Răspunsul corect indicat în barem prin folosirea adverbului „poate” trimite la luarea măsurii arestării preventive întemeiate pe dispozițiile art.223 alin.1 Cod de procedură penală.

Ca atare, răspunsul corect este cel indicat în grilă la lit. A și nu se justifică anularea acesteia.

Întrebarea nr. 32 G1 (31G2) a fost contestată de 3 candidați.

Contestația formulată este neîntemeiată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera A.

Potrivit art. 406 alin. 1 Cod de procedură penală „*Hotărârea trebuie să fie redactată la momentul pronunțării în cazurile în care se pronunță una dintre soluțiile prevăzute la art. 396 și 397*”.

Prin interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor legale menționate, în toate cazurile în care instanța nu soluționează acțiunea penală și/sau civilă, întocmirea minutei este obligatorie.

Din răspunsurile întrebării contestate, se reține că la lit. B și C sunt enunțate soluții prevăzute de art.396 și 397 Cod de procedură penală, astfel că sunt aplicabile dispozițiile 406 alin.1 Cod de procedură penală, în sensul că nu se va întocmi o minută.

Ca atare, răspunsul corect este cel indicat în grilă la lit. A și nu se justifică anularea acesteia.

Întrebarea nr. 33G1 (39G2) a fost contestată de 3 candidați.

Contestația formulată este neîntemeiată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera B.

Dispozițiile art.453 alin.1 lit.d Cod de procedură penală instituie cazul de revizire motivat de faptul că un membru al completului de judecată a comis o infracțiune în legătură cu cauza a cărei revizuire se cere, impunând condiția ca această împrejurare să fi influențat soluția pronunțată în speță.

Din datele întrebării rezultă fără dubiu că un membru al completului de apel a fost condamnat pentru că a luat mită în vederea reținerii unei circumstanțe atenuante, împrejurare care îndeplinește condiția influențării soluției pronunțată în speță.

Comisia constată că criticile formulate nu sunt întemeiate, întrucât răspunsul de la lit. A indicat ca fiind corect, nu se regăsește printre cazurile de revizuire expres prevăzute de art. 453 alin. 1 Cod procedură penală, iar răspunsul de la litera C, indicat și acesta ca fiind corect, încalcă dispozițiile art.434 alin. 2 lit.e Cod de procedură penală.

Ca atare, răspunsul corect este cel indicat în grilă la lit. B și nu se justifică anularea acesteia.

Întrebarea nr. 34 G1 (21G4) a fost contestată de 2candidați.

Contestația formulată este neîntemeiată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera C.

Contrar celor criticate, Comisia constată că cererea de redeschidere a procesului penal în cazul judecării în lipsă este o cale extraordinară de atac de retractare prin care se urmărește rejudecarea cauzei în vederea asigurării dreptului la un proces echitabil în componenta referitoare la dreptul persoanei de a fi prezentă efectiv în cadrul procesului penal în scopul exercitării dreptului la apărare.

Totodată, deși printre criticile formulate s-a menționat că prin Decizia nr.22/2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, nu este prevăzută posibilitatea redeschiderii procesului penal în cazul în care s-a dispus o măsură neprivativă de libertate, Comisia constată că, potrivit art.466 alin.1 Cod de procedură penală, prin hotărârea definitivă trebuie să fi fost soluționat fondul cauzei prin pronunțarea unei hotărâri cu privire la acțiunea penală.

De asemenea, dispozițiile art.466 alin.1 Cod de procedură penală, se aplică și hotărârilor definitive prin care a fost aplicată o măsură educativă privativă sau neprivativă de libertate, procedura fiind deschisă și în această situație, întrucât noțiunea de „persoană condamnată” nu trebuie interpretată în mod abstract, ci trebuie privită în concordanță cu dispozițiile art.6 paragraf I din Convenție, care instituie dreptul la un proces echitabil.

Ca atare, răspunsul corect este cel indicat în grilă la lit. C și nu se justifică anularea acesteia.

Întrebarea nr. 38 G1 (25G3, 30G4) a fost contestată de 3 candidați.

Contestația formulată este neîntemeiată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera B.

Din interpretarea dispozițiilor art. 246 alin. 13 Cod de procedură penală se sesizează că în ceea ce privește momentul efectiv în care procurorul va dispune sesizarea judecătorului, se observă că legiuitorul nu a impus condiția ca la momentul sesizării să fi expirat termenul pentru formularea plângerii împotriva ordonanței de clasare sau plângerea să fi fost respinsă. Însă, soluția asupra sesizării este influențată în mod direct de temeiul soluției de clasare, iar în cadrul sesizării prevăzute de art.246 alin. 13 Cod de procedură penală, judecătorul nu poate analiza temeinicia și legalitatea soluției de clasare, împotriva acesteia existând o cale specială de contestare.

Astfel, se constată că sesizarea judecătorului de cameră preliminară conform art.246 alin. 13 Cod de procedură penală se va realiza numai după ce termenele pentru formularea plângerii prevăzute de art. 339, respectiv art.340 Cod de procedură penală s-au împlinit, plângerea a fost respinsă de către judecătorul de cameră preliminară sau plângerea a fost admisă, iar temeiul ordonanței de clasare a fost schimbat cu un temei compatibil cu dispunerea acestei măsuri.

Ca atare, răspunsul corect este cel indicat în grilă la lit. B și nu se justifică anularea acesteia.

Practic:

Întrebarea nr. 48G1 (50G3) a fost contestată de 2 candidați.

Contestațiile au fost respinse, ca neîntemeiate.

Răspunsul indicat în barem la litera C este corect.

Sușinerile candidaților în sensul că din datele speței nu rezultă dacă inculpata a formulat o cerere de continuare a procesului penal și că soluția de achitare era prioritară față de cea a încetării procesului penal nu sunt întemeiate.

Contestația în anulare are ca scop înlăturarea erorilor de procedură, fără ca aceasta să însemne încălcarea principiului autorității de lucru judecat, deoarece fapta și vinovăția sunt stabilite prin hotărâre definitivă, instanța investită cu o astfel de cerere neputând judeca, din nou, fondul cauzei penale. Astfel, poate fi introdusă contestație în anulare doar pentru încălcări ale legii de procedură, iar când aceasta este întemeiată pe prevederile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, doar atunci când instanța a pronunțat o soluție de condamnare, deși existau probe cu privire la o cauză de încetare a procesului penal.

Într-o atare ipoteză însă, instanța care procedează la rejudecarea apelului după admiterea contestației în anulare va fi ținută de limitele impuse de cazul de contestație invocat și va dispune încetarea procesului penal ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale, neputând să procedeze la o examinare a cauzei sub toate aspectele.

Pe de altă parte, susținerea candidaților în sensul că din enunțul speței s-ar putea înțelege că inculpata a formulat o cerere de continuare a procesului penal ar fi condus implicit la concluzia că instanța de apel a examinat chestiunea împlinirii termenului de prescripție a răspunderii penale și, subsecvent, ar fi determinat incidența în cauză a Deciziei nr. 10/2017 a Î.C.C.J. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

Întrebarea nr.49G1 (47G2, 49G3, 47G4) a fost contestată de 6 candidați.

Contestațiile au fost respinse, ca neîntemeiate.

Răspunsul indicat în barem la litera B este corect.

Procedura reglementată de dispozițiile art. 549¹ Cod procedură penală vizează *desființarea* înscrisurilor. Astfel cum s-a arătat și în literatura de specialitate („*Desființarea înscrisurilor și anularea actelor juridice în procesul penal*”, I. Kuglay, L. Toma-Dăuceanu, A. R. Trandafir, Revista Română de Drept Privat nr. 4/2018), *desființarea* unui înscris constituie o operațiune distinctă de cea *anulării* acestuia. Terminologia folosită de Codul de procedură penală vizează înscrisurile în sensul de suport material – *instrumentum*, iar măsurile asociate desființării vor presupune, materialmente, efectuarea unor mențiuni în cuprinsul lor care să ateste că ele nu mai sunt, juridicește, utilizabile în scopul pentru care au fost întocmite. În schimb, *anularea* constituie sancțiunea aplicată unei operațiuni juridice, respectiv unui act juridic în sensul de *negotium juris*, sancțiune care lipsește de consecințe juridice o manifestare de voință exprimată prin încălcarea condițiilor prevăzute de lege pentru încheierea sa valabilă, și nu una care afectează, materialmente, un înscris constatator, respectiv un *instrumentum*.

În procedura prevăzută de art. 549¹ Cod procedură penală, judecătorul de cameră preliminară poate avea în vedere exclusiv desființarea înscrisului în sensul de *instrumentum*, iar nu în sensul de act juridic (*negotium*), aceasta din urmă fiind de competența instanțelor civile.

În consecință, sesizarea judecătorului de cameră preliminară de către procurorul care a dispus clasarea pentru ca „în procedura prevăzută de art. 549¹ Cod procedură penală, să se dispună anularea unui contract de vânzare-cumpărare pentru fraudă la lege (*negotium juris*) și, subsecvent, rectificarea mențiunilor cuprinse în cartea funciară a imobilului nu va putea fi admisă.

Referitor la susținerea unui candidat în sensul că este corect și răspunsul indicat la litera C, Comisia de soluționare a contestațiilor reține că varianta indicată este invalidată prin simplul fapt al menționării soluționării cauzei în camera de consiliu, contrar dispozițiilor art. 549¹ alin. (4) Cod procedură penală.

Întrebarea nr.50G1 (50G2) a fost contestată de un candidat.

Contestațiile au fost respinse, ca neîntemeiate.

Răspunsul indicat în barem la litera B este corect.

Sușinerile candidatului în sensul că nu este justificată exercitarea doar în fața instanței de fond a drepturilor procesuale de către de către membrul de familie căruia îi este recunoscută posibilitatea de a introduce cererea de revizuire și că acesta ar trebui să poată declara apel nu constituie veritabile critici la adresa subiectului de examen și a răspunsului indicat în barem.

Chiar dacă dispozițiile art. 455 alin. (1) lit. b) Cod procedură penală prevăd posibilitatea formulării cererii de revizuire de către un membru de familie al condamnatului, exercitarea căii de atac a apelului împotriva sentinței prin care a fost respinsă această cerere intră sub incidența dispozițiilor art. 409 Cod procedură penală, care stabilesc în mod explicit care sunt titularii căii de atac.

În consecință, în raport cu datele prezentate în speță, singurul răspuns corect era cel indicat la litera B din barem.

Pentru concursul de promovare la Tribunal au formulat contestații 15 candidați, cu privire la următoarele întrebări:

Teoretic:

Întrebarea nr. 21 G1 (31G2, 39G3, 33G4) a fost contestată de 7 candidați.

Contestațiile formulate sunt neîntemeiate, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera B.

În considerarea acestei soluții, Comisia are în vedere faptul că mențiunea din răspunsul indicat în barem ca fiind corect „sesizare a instanței” este o eroare materială, iar plângerea, alături de denunț, face parte din categoria modurilor generale de sesizare a organelor de urmărire penală.

Pe de altă parte, atâta vreme cât întrebarea este corectă, făcând referire la modurile generale de sesizare a organelor de urmărire penală, este evident că referirea la instanță reprezintă eroare materială, în sensul art.278 Cod de procedură penală.

În egală măsură, se constată că plângerea nu poate fi formulată de către o persoană care nu a fost vătămată în interesele sale și că, aceasta poate fi formulată de substituții procesuali.

Ca atare, răspunsul corect este cel indicat în grilă la lit. B și nu se justifică anularea acesteia.

Întrebarea nr. 22G1 (26G4) a fost contestată de un candidat.

Contestația formulată este neîntemeiată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera A.

Față de dispozițiile art.305 alin.1 Cod de procedură penală urmărirea penală poate fi începută numai *in rem*, iar raportat la dispozițiile art.328 Cod de procedură penală, trimiterea în judecată reprezintă momentul procesual în cadrul fazei de urmărire penală, ce are loc odată cu terminarea tuturor activităților de urmărire penală.

Raportat la variantele de răspuns indicate în grilă, nicio altă variantă nu corespunde limitelor urmăririi penale, astfel punerea în mișcare a acțiunii penale și sesizarea organelor de urmărire penală prin plângere nu se circumscriu prevederilor art.305 alin.1 Cod de procedură penală, chiar dacă acordul de recunoștere a vinovăției reprezintă o limită a urmăririi penale.

Ca atare, răspunsul corect este cel indicat în grilă la lit. A și nu se justifică anularea acesteia.

Întrebarea nr. 36G1 (24G4) a fost contestată de un candidat.

Contestația formulată este neîntemeiată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera A.

Potrivit dispozițiilor art.250 alin.6 Cod de procedură penală „ *împotriva modului de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii luate de către judecătorul de cameră preliminară ori de către instanța de judecată, procurorul, suspectul ori inculpatul sau orice altă persoană interesată poate face contestație la acest judecător ori instanță, în termen de 3 zile de la data punerii în executare a măsurii*”.

Dispozițiile legale evocate sunt fără echivoc, stabilind competența de soluționare a contestației împotriva modului de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii luate de către judecătorul de cameră preliminară ori de către instanța de judecată în sarcina acestuia sau a instanței, excluzând competența instanței ierarhic superioare așa cum se arată în motivarea contestației de către candidat.

Totodată, se constată că întrebarea formulată este clară, nu lasă loc la interpretare, astfel încât să fie posibilă și varianta de răspuns indicată de către candidat.

Ca atare, răspunsul corect este cel indicat în grilă la lit. A și nu se justifică anularea acesteia.

Întrebarea nr. 38 G1 (30G2) a fost contestată de un candidat.

Contestația formulată este neîntemeiată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera C.

În considerarea soluției adoptate, se constată că în cuprinsul dispozițiilor art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală corelate cu dispozițiile art. 336 alin. (1) și art. 339 din Codul de procedură penală, legiuitorul a atribuit calitatea procesuală de a ataca soluțiile de clasare la judecătorul de cameră preliminară numai persoanei ale cărei interese legitime sunt vătămăte prin soluția de clasare dispusă de procuror.

În accepțiunea dispozițiilor art. 336 alin. (1), art. 339 și art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, interesele legitime care pot fi vătămăte prin soluția de clasare dispusă de procuror sunt interesele legitime specifice ale părților și ale subiecților procesuali principali (suspectul și persoana vătămătată), iar nu interesele generale ale societății, în virtutea cărora autoritățile publice sesizează organele de urmărire penală conform art. 288 alin. (1) și art. 291 alin. (1) din Codul de procedură penală.

În acest sens, în doctrina privitoare la art. 340 din Codul de procedură penală s-a relevat că, deși legiuitorul nu a mai considerat necesar a face referire în mod distinct la persoanele care pot contesta soluția procurorului, se poate observa că prin obiectul plângerii - soluția de clasare - se limitează calitatea de subiect activ al acțiunii atipice doar pentru părțile sau subiecții procesuali principali din cadrul acțiunii tipice, doar aceștia putând să justifice un interes legitim în a contesta soluția procurorului de clasare.

Această concluzie rezultă și din Decizia Curții Constituționale nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014 (considerentul nr. 40), potrivit căreia, "așa cum rezultă din art. 341 alin. (2) din Codul de procedură penală, un exemplar al plângerii formulate este comunicat procurorului și părților.

Așadar, în ipoteza în care sesizează organele de urmărire penală în virtutea intereselor generale ale societății, Curtea de Conturi nu poate avea calitatea de persoană ale cărei interese

legitime sunt vătămăte prin soluția de clasare și nici calitatea procesuală de a ataca soluțiile de clasare dispuse de procuror. Numai în ipotezele în care are calitatea de parte sau de subiect procesual principal, Curtea de Conturi poate dobândi calitatea de persoană ale cărei interese legitime (specifice părților sau subiecților procesuali principali) sunt vătămăte și calitatea procesuală de a ataca soluțiile de clasare dispuse de procuror.

Interes public este limitat doar la sesizarea organelor de urmărire penală și nu conferă denunțatorului dreptul de a supune cauza cenzurii instanței de judecată, atunci când nu s-a dispus începerea urmăririi penale sau trimiterea în judecată.

Același principiu se regăsește și în Decizia nr. 721 din 3 decembrie 2007, când Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că denunțatorul unei fapte pentru care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă - iar o astfel de plângere nu a fost formulată - nu are nici calitatea de persoană vătămătată, nefiind subiect pasiv al faptei, și nici calitatea de persoană ale cărei interese legitime sunt vătămăte, întrucât soluția procurorului nu produce efecte asupra sa.

În raport cu Decizia nr. 721 din 3 decembrie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în ipoteza în care a sesizat organele de urmărire penală, Curtea de Conturi nu poate avea calitatea de persoană ale cărei interese legitime sunt vătămăte, întrucât soluția de clasare dispusă de procuror nu produce efecte asupra sa.

Dintr-un alt punct de vedere, se reține că titulari ai dreptului de a face plângere împotriva soluțiilor procurorului de netrimitere în judecată, sunt cuprinse atât persoanele fizice, cât și persoanele juridice de drept privat, cum sunt fundațiile, dacă vătămarea intereselor legitime ale acestora este dovedită.

Astfel, o fundație care își desfășoară activitatea în domeniul prevenirii încălcării drepturilor omului, este titulara dreptului de a face plângere împotriva soluțiilor procurorului de netrimitere în judecată, în acord cu dispozițiile art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privitor la accesul la justiție.

Ca atare, răspunsul corect este cel indicat în grilă la lit. C și nu se justifică anularea acesteia.

Întrebarea nr. 40 G1 (40G4) a fost contestată de un candidat.

Contestația formulată este neîntemeiată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera B.

Contrar celor susținute de către candidat, se constată că modalitatea de redactare a grilei este clară, fără echivoc și are în vedere Decizia nr. 9/2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii -, care în penultimul paragraf stabilește că „ *hotărârile definitive în care persoana condamnată nu este autorul infracțiunii, o altă persoană utilizând în mod fraudulos identitatea celui condamnat, sunt supuse cazului de revizuire prevăzut de art. 394 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, iar hotărârile definitive prin care o persoană care a săvârșit o infracțiune și uzând în mod fraudulos de identitatea altei persoane sau a unei persoane inexistente a fost condamnată sub o identitate nereală sunt supuse cazului de contestație la executare prevăzut de art. 461 lit. d) teza a II-a din Codul de procedură penală, ce vizează orice alt incident ivit în cursul executării*”.

Redactarea grilei contestate are în vedere împrejurarea potrivit căreia X comite o infracțiune utilizând identitatea unei alte persoane, fiind condamnat sub o identitate nereală.

Situația în care este aplicabil cazul de revizuire întemeiat pe dispozițiile art.453 alin.1 lit.a Cod de procedură penală se referă la persoana condamnată care nu este autorul infracțiunii, o altă persoană folosindu-se de identitatea sa.

Concluzionând, ori de câte ori o persoană comite o infracțiune uzitând de identitatea unei alte persoane, fiind condamnat definitiv sub o identitate nereală, sunt aplicabile dispozițiile referitoare la contestația la executare prevăzute de art.598 alin.1 lit.a cod de procedură penală.

Ca atare, răspunsul corect este cel indicat în grilă la lit. B și nu se justifică anularea acesteia.

Practic:

Întrebarea nr. 48 G1 (50 G2, 48 G3, 46 G4) a fost contestată de 10 candidați.

Contestațiile formulate sunt neîntemeiate, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera C.

Comisia constată că mențiunea din enunțul grilei „ furt calificat” reprezintă o eroare materială atâta vreme cât încadrarea juridică este cea prevăzută de dispozițiile art. 228 alin. 1 Cod penal. Astfel, încadrarea juridică a furtului calificat nu poate fi în nicio împrejurare pentru cea prevăzută la furt.

În atare situație, nu pot fi primite argumentele candidaților, care reclamă echivocul enunțului, data comiterii infracțiunii față de care art. 231 alin.2 Cod penal nu prevede posibilitatea împăcării sau faptul că ordonanța procurorului nu a fost supusă verificării sub aspectul legalității și temeiniciei de către procurorul ierarhic superior.

Comisia constată că în enunțul grilei contestate nu este menționată data săvârșirii faptei, iar Codul de procedură penală nu prevede expres nicio sancțiune pentru încălcarea dispozițiilor art.318 alin.10.

În condițiile în care este stabilit că fapta comisă de suspect este reglementată de dispozițiile art.228 alin.1 Cod penal, împrejurarea că ordonanța procurorului de caz nu a fost supusă confirmării prevăzute de art.318 alin.10 Cod de procedură penală, poate constitui nulitate relativă, însă nu este îndeplinită cerința legală referitoare la existența unei vătămări a drepturilor suspectului.

Astfel, soluția de clasare este în favoarea suspectului pentru că există o cauză de stingere a acțiunii penale, care are prioritate față de soluția de renunțare la urmărirea penală.

Astfel, față de dispozițiile art.16 alin.1 lit.g Cod de procedură penală acțiunea penală nu mai poate fi exercitată, astfel că varianta de răspuns de la lit. A indicată de către unii candidați nu poate fi primită.

Ca atare, răspunsul corect este cel indicat în grilă la lit. C și nu se justifică anularea acesteia.

Președinte,

Membru,

Membru,